

Uznesenie

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobkyne **K. R.**, bývajúcej v S., proti žalovaným **1/ R. K.**, bývajúcim v S., **2/ I. K.**, bývajúcej v S., zastúpeným JUDr. E. K., advokátkou v S., **o určenie, že nehnuteľnosti patria do dedičstva**, vedenej na Okresnom súde Humenné pod sp. zn. 8 C 146/2004, o dovolaní žalovaných 1/ a 2/ proti rozsudku Krajského súdu v Prešove z 19. marca 2009, sp. zn. 5 Co 208/2008, takto

rozhodol:

Dovolanie **odmieta**.

Žalobkyni náhradu trov dovolacieho konania nepriznáva.

Odôvodnenie

Okresný súd Humenné rozsudkom z 19. júna 2008, č.k. 8 C 146/25/2007-142 určil, že parc. č. KN-C č. X. orná pôda o výmere X. m² zapísaná na LV č. X., kat. úz. S., patrí do dedičstva po neb. M. J., rod. G., zomr. X., a žalovaných 1/ a 2/ zaviazal na náhradu trov konania. Dospel k záveru, že vlastníctvo k spornej nehnuteľnosti na základe dlhodobej, dobromyseľnej a nikým nerušenej držby nadobudla M. J.. Na túto skutočnosť nemalo vplyv ani to, že vlastníctvo k spornej nehnuteľnosti si formou notárskej zápisnice podľa zákona č. 323/1992 Zb. osvedčili manželka B., ktorí túto nehnuteľnosť nikdy neužívali a sami priznali, že vlastníctvo k nej nadobudli omylom. Neobstojí ani obrana žalovaných 1/ a 2/, že spornú nehnuteľnosť nadobudli od vlastníka uvedeného na liste vlastníctva, pričom na nej neviazali žiadne ťarchy. Pred uzavretím zmluvy boli žalovaní 1/ a 2/ upozornení, že nehnuteľnosť nepatrí manželom B., a ak ju chcú odkúpiť, musia sa dohodnúť s právnyimi nástupcami po M. J.. O trovách konania súd rozhodol podľa § 142 ods. 1 O.s.p.

Krajský súd v Prešove rozsudkom z 19. marca 2009, sp. zn. 5 Co 208/2008, na odvolanie žalovaných 1/ a 2/ rozsudok prvostupňového súdu potvrdil a žalovaným 1/ a 2/

uložil povinnosť spoločne a nerozdielne uhradiť žalobkyni trovy odvolacieho konania 246,27 eura do troch dní odo dňa právoplatnosti rozsudku na účet JUDr. J. S., advokáta. Vzhľadom na námietky žalovaných 1/ a 2/ obsiahnuté v odvolaní odvolací súd doplnil dokazovanie výsluchom J. G.. Z vykonaného dokazovania dospel k záveru, že M. J., rod. G., svedčí ako prvej vlastníčke právo k spornej nehnuteľnosti, ktoré nadobudla vydržaním podľa zákona č. 141/1950 Zb. Občianskeho zákonníka (Stredný občiansky zákonník). Nehnuteľnosť začala užívať v roku 1941 za účinnosti obyčajového práva platného na Slovensku do 31. decembra 1950, kedy lehota na vydržanie nehnuteľnosti bola 32 rokov. Od 1. januára 1951 platila desaťročná vydržacia lehota podľa Stredného občianskeho zákonníka, pričom možno započítať do nej i lehotu, ktorá uplynula ešte pred účinnosťou zákona. Skutočnosť, že sporná parcela patrí do vlastníctva rodiny J. a že na základe kúpnej zmluvy žalovaní 1/ a 2/ nenadobudli spornú parcelu, o čom vedeli, vyplynula ako zo svedeckej výpovede manželov B., tak aj z výpovede žalovaného 1/. Žalovaní 1/ a 2/ nenavrhlí žiadne iné dôkazy, ktoré by preukázali opak. O trovách odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 224 ods. 1 O.s.p. v spojení s § 142 ods. 1 O.s.p.

Proti tomuto rozhodnutiu odvolacieho súdu podali žalovaní 1/ a 2/ dovolanie. Žiadali napadnutý rozsudok zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie. Namietali, že rozsudok odvolacieho súdu, ako aj rozsudok prvostupňového súdu spočívajú na nesprávnom právnom posúdení veci (§ 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.). Ani prvostupňový a ani odvolací súd nepreukázali dostatočne a uspokojivým spôsobom, či žalovaní 1/ a 2/ boli alebo neboli dobromyseľní pri nadobúdaní nehnuteľností riadnou kúpnu zmluvou. Súdy sa uspokojili s jednostrannými a nepravdivými tvrdeniami manželov B. o tom, že títo mali vopred upozorniť kupujúcich žalovaných na to, že nehnuteľnosti im nemajú patriť. Na notárskom úrade bola vyhotovená kúpna zmluva podľa listu vlastníctva, ktorý predložili predávajúci (manž. B.), pričom vyhlásili, že tieto nehnuteľnosti predávajú kupujúcim (žalovaným 1/ a 2/) v celosti. Odvolací súd ďalej nebral na zreteľ listinné dôkazy nachádzajúce sa v spisovom materiáli, respektíve ich nesprávne posúdil, a to najmä obsah dedičského spisu D 297/60 po neb. M. J.. Záver súdu o tom, že bola výlučnou vlastníčkou spornej parcely (najneskôr ku dňu svojej smrti v roku 1960) nemá oporu vo vykonanom dokazovaní. Rovnako tak nemá oporu vo vykonanom dokazovaní záver súdu o tom, že M. J. užívala spornú parcelu ako reálne vyčlenenú najmenej od roku 1941 až do svojej smrti, pretože reálna del'ba pozemku v konaní preukázaná nebola.

Žalobkyňa v písomnom vyjadrení k dovolaniu žalovaných 1/ a 2/ poukázala na to, že dovolanie nie je v predmetnej veci prípustné a žiadala ho preto odmietnuť.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10 ods. 1 O.s.p.) po zistení, že dovolanie podala včas oprávnená osoba (§ 240 ods. 1 O.s.p.) bez nariadenia dovolacieho pojednávania skúmal najskôr, či dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, ktoré možno týmto opravným prostriedkom napadnúť (§ 236 a nasl. O.s.p.).

Dovolaním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa (§ 236 ods. 1 O.s.p.).

V prejednávanej veci odvolací súd rozhodol rozsudkom. V zmysle § 238 O.s.p. platí, že ak dovolanie smeruje proti rozhodnutiu vydanému v tejto procesnej forme, je prípustné, ak je ním napadnutý zmeňujúci rozsudok (§ 238 ods. 1 O.s.p.), alebo rozsudok, v ktorom sa odvolací súd odchyľil od právneho názoru dovolacieho súdu vysloveného v tejto veci (§ 238 ods. 2 O.s.p.), alebo potvrdzujúci rozsudok súdu prvého stupňa, avšak len vtedy, ak odvolací súd vyslovil, že je dovolanie prípustné, pretože po právnej stránke ide o rozhodnutie zásadného právneho významu (§ 238 ods. 3 O.s.p.).

Dovolaním žalobcu je napadnutý potvrdzujúci rozsudok odvolacieho súdu, vo výroku ktorého odvolací súd nevyslovil, že dovolanie je prípustné. V prejednávanej veci dovolací súd dosiaľ nevyslovil ani záväzný právny názor, od ktorého by sa odvolací súd odchyľil. Z týchto dôvodov Najvyšší súd Slovenskej republiky dospel k záveru, že dovolanie navrhovateľa nie je podľa § 238 O.s.p. prípustné.

So zreteľom na zákonnú povinnosť skúmať, či napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu nebolo vydané v konaní postihnutom niektorou z procesných väd uvedených v § 237 O.s.p. (§ 242 ods. 1 O.s.p.), zaoberal sa dovolací súd aj otázkou, či konanie nie je postihnuté niektorou z procesných väd uvedených v § 237 písm. a) až g) O.s.p. (t.j. že sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, ten, kto v konaní vystupoval ako účastník, nemal spôsobilosť byť účastníkom konania, účastník konania nemal procesnú spôsobilosť a nebol riadne zastúpený, v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom, rozhodoval vylúčený sudca alebo bol súd nesprávne obsadený, ibaže namiesto samosudcu rozhodoval

senát). Žalovaní 1/ a 2/ žiadnu z uvedených vád nenamietali a ani dovolací súd existenciu žiadnej z nich v konaní nezistil.

Nesprávne právne posúdenie veci odvolacím súdom (a aj prvostupňovým súdom) namietané v dovolaní žalovaných 1/ a 2/ je síce prípustným dovolacím dôvodom, možno ho však uplatniť len vtedy, ak je dovolanie prípustné. Samo osebe prípustnosť dovolania nezakladá. Dovolanie je v zmysle Občianskeho súdneho poriadku upravené ako mimoriadny opravný prostriedok, ktorým nemožno napadnúť každé rozhodnutie odvolacieho súdu, ale len tie, o ktorých tak zákon ustanovuje. Pokiaľ nie sú splnené procesné podmienky prípustnosti dovolania, nemožno napadnuté rozhodnutie podrobiť preskúmvaniu po stránke vecného a právneho posúdenia.

Vzhľadom na uvedené možno uzavrieť, že v danej veci prípustnosť dovolania žalovaných 1/ a 2/ proti napadnutému rozsudku krajského súdu nemožno vyvodiť ani z ustanovenia § 238 O.s.p., ani z ustanovenia § 237 O.s.p. Z uvedeného dôvodu Najvyšší súd Slovenskej republiky dovolanie žalovaných 1/ a 2/ podľa § 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 218 ods. 1 písm. c) O.s.p. ako neprípustné odmietol. Vzhľadom na právnu úpravu dovolacieho konania sa nezaoberal napadnutým rozhodnutím z hľadiska jeho vecnej správnosti.

Náhrada trov dovolacieho konania nebola žalobkyni priznaná, lebo v dovolacom konaní nemali dovolatelia úspech a žalobkyňa nepodala návrh na uloženie povinnosti nahradiť trovy dovolacieho konania a žiadne trovy dovolacieho konania jej ani nevznikli (§ 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 224 ods. 1 O.s.p. a § 151 ods. 1 O.s.p.).

Poučenie: Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 30. júna 2010

JUDr. Martin Vladič, v.r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia : Adriána Borovská